

Número 4. Any 2013

Cap al final de l'Assemblea d'Agermanament celebrada el dissabte 25 de maig d'enguany, després de sentir ressenyes i propostes que remarcaven la penúria econòmica que envolta la nostra associació, talment passa amb la nostra societat en general, va ressonar una breu intervenció que trencava la serenitat ambiental, tant la de la sala com la del bell entorn de la serra de l'Obac. Per dir-ho ras i curt, la persona que parlava ens convidava o comminava a tancar la paradeta, és a dir, a desfer l'estructura d'Agermanament -l'oficina, els projectes, els grups...-, deixant solament vives algunes petites activitats, que, segons ella, podien continuar amb la dedicació d'algunes poques persones. No sé si per un cert cansament que sentíem tots els presents, després de gairebé un parell d'hores de sessió, o per l'efecte sorpresa davant d'un plantejament tan estripador, el fet és que no es va sentir en aquell moment cap resposta ni comentari.

De totes maneres, és ben bé veritat que la resposta ja estava donada pel desenvolupament de la mateixa Assemblea que llavors conclouia i que havia deixat ben palesa la voluntat comuna de tirar el carro endavant, tot i ser conscients de les dificultats i, per tant, adaptant el full de ruta a aquestes condicions. A més, aquest nou any de vida de la nostra associació s'encetava amb una molt bona notícia: a la Mesa directiva d'Agermanament entraven quatre persones noves, tres d'elles d'edat jove. Això compensava una certa tristesa ambiental provocada per la renúncia, tot i prou justificada, a la Mesa per part de dos dels pioners de la mateixa: en Tomeu Amat i en Jaume Rodri. No obstant, amb l'intent d'ampliar i fonamentar aquesta resposta, recollint moltes idees, sorgides de les nostres jornades de reflexió i també d'altres fonts de tota confiança, es poden assenyalar quatre grans motivacions per seguir endavant:

Fidelitat a la vida. Per molts dels qui hi participem, Agermanament no és una realitat impersonal, etèria, ni tampoc un club social d'entreteniment. Més aviat, ens hi sentim immersos com en un magma vital, de contorns indefinits, però fortament arrelat, allà al fons del pensament i del cor. El considerem com un ser viu, sotmès al ritme natural que passa per diverses etapes i als sotracos de la lluita existencial, i que es fa estimar i reclama tenir-ne cura. **Fidelitat a la història.** Adaptant les paraules del gran poeta, "venim de lluny". De molt lluny, prou que ho sabem, però cal a voltes refrescar la memòria. Llarga història des d'aquell primitiu Agermanament dels anys 60, amb ales esteses a Xile i al Camerun. Més tard, ja als anys 70, també actiu col·laborador a la lluita antifranquista a Catalunya juntament amb les primeres temptatives cap a un moviment popular de solidaritat organitzat a casa nostra, sobre el teló de fons de les situacions a Xile, Sàhara, Nicaragua... I ja una madura història des del renaixement com a ONG l'any 1996. En aquests temps de brutals retallades en les subvencions dels governs, per tal de no entrebancar-nos-hi, cal fer-ne de la història font de lucidesa i recordar que "la solidaritat internacional és un valor arrelat en el nostre poble que no va néixer per gràcia governativa ni de cap convocatòria de subvencions"*.

Fidelitat als germans d'ací i del Camerun. En aquest punt, la vida i la història té rostre humà: moltes cares i moltes mans formant una cordada, d'ací i d'allà. Aquestes alguns les tenen més presents perquè hi han tingut més contactes. Però a través d'uns i altres tots som conscients de que la fraternitat que traspuja el nom de la nostra associació és una fonda vivència que ens relliga i, per tant, ens compromet. Els nous horitzons que per moltes persones i famílies s'han obert cap a una vida més justa i solidària són com el fruit de llargues jornades fendint els solcs i no és pas l'hora d'abandonar les eines, cadascú la que li correspongui.

Fidelitat a la lluita global per la justícia global. Més enllà de sentir-nos membre d'una mena de fraternitat universal, avui en dia ens passa quelcom semblant als qui han patit junts fortes desgràcies com una guerra, un accident, ... La desgràcia actual és que diàriament, arreu del món, milions de persones moren, malviuen o són perseguides arran de la guerra silenciosa endegada per les multinacionals per fer negoci venent-nos tota mena d'articles. Però seguim treballant, perquè per nosaltres la desgràcia és un repte i cal, més que mai, aplegar esforços, i, des de la nostra petita associació, podem ajudar al món de les ONGD a la lluita, sempre de manera organitzada i col·lectiva, colze a colze amb els moviments que estan sorgint a casa nostra.

* Veure ALEX GUILLAMON, Revista DIRECTA, N° 300, 9-01-2013